

A Végtelenség Titkai

Előadja: Tim Wyatt, Leeds-i Teozófiai Társulatⁱ

A világ és a teljes univerzum minden pillanatban újrateheremti önmagát, ahogyan te magad is. Örökös átalakulás ennek a játéknak a neve. Semmi sem marad ugyanaz, még a pillanat tört részéig sem. Semmi sem állandó, minden áramlásban van. Emlékezz a régi mondásra „Senki sem lép kétszer ugyanabba a folyóba.” Miért? Mert az már nem ugyanaz az ember és nem ugyanaz a folyó. Az emberiséget történelme folyamán mindig is problémák, konfliktusok, háborúk, éhség, járványok és természeti katasztrófák szorongatták. A jelen kor problémája különösen akutnak tűnik: el tudunk-e jutni valamiféle fordulóponthoz? Állandó napirenden vannak a fegyveres konfliktusok, klímával kapcsolatos és környezeti aggodalmak, környezetszennyezés, szegénység és a tömeges migrációk. Rengeteg intézmény omlik össze. A korrump politikusok, akiket a cselszövő elit pénzel, úgy tesznek, mintha valós bűnügyeket üldöznének, a technológiával és szociális manipulációval és más gonosz módszerekkel próbálják kelepcébe csalni az emberiséget. Mégis, van egy sokkal nagyon probléma, mellyel szembe kell néznünk. Ez az identitás kérdése. Nem szexuális, politikai, nemzeti vagy kulturális értelemben, hanem valami sokkal mélyebb vonatkozásban. Az az igazság, hogy egyszerűen nem tudjuk, hogy kik vagyunk. Nagyrészt nem vagyunk tudatában annak, hogy elsődleges identitásunk spirituális és nem fizikai. Mégis hiedelmeink és fogalmaink nagy részét az anyagi gondolkodás formálja. Az anyagi gondolkodás ragaszkodik ahhoz, hogy a fizikai világ az egyetlen valóság, így hibás mítoszokat állítunk fel arról, hogy kik is vagyunk valójában. A materializmus elrabolta a tudományt és a tudományosság új vallásává alakította, melynek látszólagos bölcsessége megkérdőjelezhetetlen, pedig, mint minden, a tudomány is egy folyamatban lévő munka, mely nem tud minden kérdésre választ adni. Ezenkívül sokszor hideg és logikus, megtagadva a lélek és a szellem fogalmát. Még a tudatosságot is csak úgy tudja megfogalmazni, mint az agy egyik elektrokémiai mellékterméke. Ezek miatt kezdi mind több ember úgy érezni, hogy a materializmus egy bukott világnézet. Az idők során a bölcsek, Adeptusok és filozófusok ragaszkodtak ahhoz, hogy a fizikai világ nem az egyetlen valóság, sőt talán nem is a legfontosabb. Még a tudomány is egyetért azzal, hogy az univerzum 95%-a láthatatlan, melyet „sötét

energia"-ként vagy „sötét anyag”-ként ír le. Rengeteg ember számára az univerzum pusztán egy hatalmas, ősi, kozmikus baleset, egy óramű, terv és cél, vagy sors nélkül. Mások úgy tekintenek a kozmoszra, mint Isten keze által teremtett világra. Azt gondolom, hogy mindkét nézet pontatlan lehet. Az üzenet, melyet megpróbálok átadni, hogy az emberi lények nem értékelik, azt, hogy ők sokkal többek a húsnál, vérnél, csontoknál, kötőszöveteknél és az agynál. Bár sokan elfogadják a lélek vagy szellem létezését, kevesen értik meg teljesen, hogy ők valójában spirituális lények, akik fizikai testeket foglalnak el. Ők nem fizikai testek szellemmel vagy lélekkel, mintha az valami kiegészítő lenne. Ezt sokak számára nagyon nehéz felfogni. Van egy sor időtlen igazság, melyeket csak néhány ember tudott az emberi történelem kezdete óta. Ezek az igazságok a kozmikus törvényekből erednek, melyek kormányoznak minket és minden mást az univerzumban. Ezek megváltoztathatatlan, univerzális elvek, melyet másképpen ezoterikus bölcsességnek is neveznek. Az ezoterikus egyszerűen annyit jelent: titkos. Néha okkult tudománynak is nevezik. Az okkult pusztán annyit jelent: rejtett. Ez a bölcsesség mindig velünk volt, titokban megőrizve. A különböző korokon át ez az időtlen bölcsesség vagy örök filozófia mintha eltűnt volna, azonban titokban mindig is megőrződött fejlett lények egy csoportja által, amíg el nem jön az idő, hogy ezek az igazságok napvilágra vagy újra napvilágra kerüljenek.

Tehát valójában mik ezek az időtlen igazságok? Néhányuk ellentmond bizonyos vallási nézetnek és sokuk pedig szembe megy a modern tudomány bizonyosságaival. Legfontosabb, hogy ezek az igazságok azt mondják el nekünk, hogy az Univerzum nem igazán egy óriási tér, hanem inkább egy hatalmas gondolat. A kozmosz egy tudat, mely végtelen és örökkévaló, kezdet és vég nélküli, határok és korlátok nélkül. Ebben az univerzumban minden tudatos a saját szintjén. Igen, talán meglepő, hogy még a köveknek is van egy primitív tudatosságuk. Ezek az időtlen igazságok elmondják nekünk, hogy minden él és minden össze van kapcsolva. Nincs halott anyag, vagy üres tér, az univerzum nyüzsg a látható és láthatatlan élettől. Sőt, mi több, csak élet van. És mivel ez a sok élet össze van kapcsolódva, ez tulajdonképpen egy élet és mi mindannyian a részei vagyunk.

Ez az ősi tudás elmondja nekünk, hogy az anyagi világ nem az egyetlen valóság, az csak egy, más birodalmak és dimenziók közül, melyek láthatatlanok mindennapi érzékeink számára. Vannak tehát titokzatos energiák és rejtett erők, melyek megőriznek és megújítanak mindent. Vannak a természetnek rejtett királyságai

az emberi világ alatt és felett, melyek nélkül nem születhettünk volna meg és nem is élhetnénk túl. Az élet célja mindenütt, hogy valami magasabb rendűvé fejlődjön, az evolúció végtelen ciklusain keresztül. Ezek a kozmikus igazságok tudatják velünk, hogy a fizikai halál mindegyik ciklushoz közvetlenül kötődik, de azt is, hogy mindig új testben születünk újra fejlődésünk során. Egy nap, majd a messzi-messzi jövőben az emberi lényeknek már nem lesz szüksége a fizikai testükre és éppen ezért nem fognak többé fizikailag meghalni.

A dolgok nem mindig olyanok, mint amilyenek látszanak. Az anyagi világ nagyon szilárdnak és állandónak tűnik számunkra, ugye? Azonban semmi sem állhat ennél távolabb az igazságtól. Tehát: hiszem, ha látom, igaz?

Vagy téves; hiszen az emberi szem csak egy parányi töredékét látja a teljes elektromágneses spektrumnak. Valójában a fizikai érzékeink, az érintés, az ízlelés, a szaglás és hallás sokkal alacsonyabb rendű, mint sok állaté, sőt a növényi birodalom néhány tagjánál is. Mégis folyamatosan ezekre támaszkodunk és továbbra is azt hisszük, hogy amit felfogunk velük, annyi a valóság. Ez a nagy probléma a materializmussal, nem enged meg más lehetőségeket. Emiatt van az, hogy a legtöbb ember számára a fizikai világ az egyetlen világ. Azonban ez a fizikai világ csak egy pici töredékét képviseli egy sokkal szélesebb valóságnak, melynek nagy része láthatatlan és felfoghatatlan számunkra. Tehát fedezzük fel a materializmus alternatíváit! Az elmúlt korok során a bölcsek biztosítottak minket arról, hogy a fizikai világ nem az egyetlen valóság. Valójában legtöbbjük teljesen illuzórikusnak festette le. Rengeteg gyógyító, sőt sok klinikai orvos is tudatában van annak, hogy az emberi lények valójában energia hálózatok, melyek rajtuk keresztül futnak. Például a kínai orvoslás akupunktúrás kezelésre használja ezeket a meridiánokat. A legtöbb ember nem látja ezeket az energiákat, de vannak olyan érzékeny emberek, akik képesek ezeket különböző színű auraként látni, melyek a testből sugároznak ki. A fizikai sík mellett létezik és annak minden elemét letükrözi egy finomabb, nem anyagi világ. Ezt többnyire az asztrális birodalomnak nevezik.

Az asztrális azt jelenti: csillagszerű, mert az asztrális világban minden sokkal kevésbé szilárd és olyan, mintha csillogna, mint a víz. Az asztrális világ a fizikai világ lenyomata és tartalmazza minden fizikai világban létező dolog tervrajzát. Tehát minden fizikai dolognak megvan a párja az asztrális síkon. Ez egy olyan létsík, amely főként az érzelmektől vezérelt, néha úgy is emlegetik: a vágyak világa. Valójában ez nem

idegen számunkra; minden éjszaka meglátogatjuk, amikor alszunk és ahol álmaink játszódnak, valamint ez az első állomás a halálunk után. Az emberi lények mellett az asztrális világ rengeteg más entitásnak is otthont ad úgymint halott állatok, elementálok, sőt még gondolatformák is, melyeket az érzelmeink hoznak létre. Minden, ami a fizikai világban létezik, egy még magasabb síkról indul, az elme világából, vagyis a mentális síkról, a tudatosság otthonából. Az asztrális síkon tervrajzá formálódik mielőtt anyag lesz belőle a fizikai világban. Még néhány tudós is egyetért azzal a titokzatos dologgal, hogy a fizikai tárgyak egy olyan tudatossággal rendelkeznek, amely egy durvább anyagba ereszkedett be. A mentális világ felett pedig a valóságnak még magasabb szintjei találhatóak: a spirituális síkok. Mindannyiunk számára lehetséges a hozzáférés ezekhez az emelkedett állapotokhoz, a legtöbb embernek még sincs tudomása a létezésükről. Tehát: nem tudjuk, kik vagyunk, nagyrészt csak a fizikai részünkkel vagyunk tisztában, a rejtett részeinkkel nem. Néhány tudós egyszerűen intelligens emberszabásúnak vagy biológiai számítógépnek látja az embert. A tudósok nem tudják laboratóriumban megmérni vagy tesztelni az emberi lelket, így tehát tagadják létezését.

Az emberi lények sokkal-sokkal többek, mint ahogy azt a legtöbb ember gondolná. Kevesen ismerik el, hogy az ember képességei korlátlanok, az egyetlen korlát a saját képzeletünk. Sok vallás egyáltalán nem szereti ezt az elképzelést. Ellentétben azzal, amit a transzhumanisták és a mesterséges intelligencia papjai mondanak nekünk, az emberi lények nem lesznek fejlettebbek a testükbe épített szilikon chipektől, mikro áramköröktől, vagy egzotikus fémektől. Nincs szükségünk a technológiára ahhoz, hogy fejlődjünk, sőt inkább akadályoz minket.

Tehát úgy láthatjuk az emberi lényeket, mint akik testtel és lélekkel rendelkeznek, vagy pedig úgy, mint, elmék, testek és lelkek. Néhány ezoterikus rendszer egy széles körben elterjedt osztályozást alkalmaz, mely az emberi lényt hét különböző részre osztja. A fizikai testünk - mely sejtek trillióiból és trillióiból áll - az a részünk, mely számunkra a leginkább ismerős. A testünknek azonban van egy láthatatlan energetizáló rendszere is, melyet energiatestnek, vagy esetenként éterikus párnak neveznek, de számos más névvel is illetik. Amint korábban említettem, van egy asztrális testünk is és természetesen minden embernek van elméje is. Hogy ki hogyan használja, az nagy már nagymértékben eltér. Valójában nem is egy elménk van, hanem kettő: egy alsó elme és egy felső elme. Az alsó elme világi, konkrét

gondolatokkal dolgozik, rutinszerű, mindennapi dolgokkal foglalkozik. „Mit egyek ebédre?” „Ki tudom fizetni a bérleti díjat?” „Utálok a főnököm!” „Már megint késik a busz!”. Néha majom elmének is nevezik, mert nem túl kontrollált és szüntelenül egyik helyről a másikra ugrál, és ennek az alsóbb elmének a nagy része érzelmektől vezérelt, főként a szükségleteink és vágyaink által. Azonban sok magasabb elme is, létezik, mely a képzelettel és a kreativitással foglalkozik. Olyan elmék, melyek feltalálnak és koncepciókat alkotnak, melyek a nemes erényeket éltetik, mint például az igazság és a szépség. Még a két legmagasabb elménken felül is van egy még kifinomultabb elv, melyet gyakran bölcs intuícióként ismernek és mely a legtöbb emberben még alvó állapotban van. A legalapvetőbb formájában, megérezésként, ösztönként vagy inspirációként vagy betekintések felvillanásaként jelennek meg. Amikor jobban kifejlődik, a bölcsesség intuíciója hozzáférést ad számunkra a magasabb tudáshoz és információhoz egy olyan csatornán keresztül, amely az intellektust használja. Fontos, hogy ennek a rejtett tudásnak a nagy része nem elrejtve létezik valahol odakint, hanem mélyen bennünk található. Sokkal többet tudunk, mint azt gondolnánk. Befelé kell tekintenünk, de ahhoz, hogy elérjük ezt a képességet, erőfeszítés szükséges.

A bölcs intuíciónkon felül, a dicsőségünk koronája, a tiszta szellemünk, mely ugyanannak az univerzális szellemnek a része, mely mindent irányít a kozmoszban. Tehát önmagunkat 7 rétegből álló lénynek tekinthetjük. Azonban ezek közül néhány testünk csak időleges, míg néhány állandó. Az alsó négy: a fizikai, az éteri, az asztrális és az alsó mentális adja a személyiséget vagy az alsó én-t. Ez a fizikai, érzelmi és mentális formánk, melyet egy életre veszünk csak fel. A három felsőbb testünk, a felső mentális, a bölcsesség intuíciója, és magas szellemi énünk alkotja az egyéniséget vagy magasabb én-t. Ez a rész állandó, ez a lelkünk, ha úgy tetszik. Ezt visszük életről életre, egy megváltozott formában. Gyakran az alsóbb én az akaratával, vágyaival és követeléseivel egyáltalán nincs összhangban a magasabb énnel vagy egyéniséggel. A konfliktus és harmónia és személytelenség egymásnak ellentmondó napirendjével ez a két én sűrűn áll háborúban egymással.

Az ezoterikus tanítások egyik kiindulási pontja a ciklusok létezése. Semmi sem állandó, semmi sem marad ugyanaz a másodperc legkisebb töredékéig sem. Minden állandó áramlásban van. Ez a fejlődés ciklikussága, spirálok sorozata, amely segít nekünk, hogy egyre fejlettebb állapotba tudjunk kerülni.

Minden, a szubatomi részecskéktől kezdve, a galaxisok csoportjáig, egy baktériumtól kezdve egy kutyáig, mindennek megvan a maga életciklusa. Néhány csupán a másodperc töredékéig tart, míg mások évmilliárdokig. Minden órában sejtek milliárdjai születnek és halnak meg testünkben és ez az ő életciklusuk.

Minden ciklus, legyen rövid vagy hosszú, ugyanazokkal a jellemzőkkel rendelkezik, legyen az egy ember, egy kolibri, vagy egy jácint. Mindegyik fizikai formába születik és fejlődik tovább, majd eléri a teljes érettséget, majd egy hanyatló periódus után eléri a jelenlegi ciklusa végét. A fizikai forma meghal, az emberi lény, a kolibri és a jácint lényege viszont megőrződik a belső síkokon és végül újraszületnek, hogy még egyszer elkezdjék és befejezzék a ciklust. Minden ciklusokban működik. Az évszakok, a holdfázisok és a napkitörések például. Vannak békés és bőséges időszakok, majd éhezés és háború. Van felvilágosodás kora és nemtörődömség. Az időjárás, a politika, a tőzsde és divat, mind ciklusokat követnek. Birodalmak, civilizációk, dinasztiák, országok, vallások és városok mind felemelkednek, majd elbuknak. Elérik a műveltség és a fejlettség csúcsát és időnként a legmagasabb kultúrát, majd különböző okok miatt összeomlanak, szétesnek és eltűnnek, időnként nagyon gyorsan. Semmi sem kerülheti el ezt a ciklikus spirált. Ezek a ciklusok azt is megmutatják nekünk, hogy az ilyen kifejezések, mint élet és halál, mennyire viszonylagosak. A legtöbb ember legnagyobb félelme a halál. Nem kellene, de mégis az, mert félreértik. A halálról való elképzelések, amit sok ember terjeszt nem csak, hogy károsak, de teljesen valótlanok is. A vallásos emberek meg vannak győződve arról, hogy végül egy égi paradicsomban kötnek ki, ahol az örökkévalóságig időznek majd angyalok és szüzek társaságában, vagy Jézussal. A materialistább gondolkodásúak szerint a fizikai test halála teljes megsemmisülést hoz, minden élet és tudatosság eltűnését, csak a teljes feledés vár és itt jön be a félelem, mert senkinek nem tetszik ez az elképzelés a teljes feledésről. Mégis a történelem során számos kultúra és néhány vallás erőteljesen hirdette azt a nézetet, hogy van valami, ami átéli a halált és újraszületik egy új testben. Még a kereszténység is tanította egy időben a reinkarnációt. Azonban különböző és bonyolult okokból, több száz évvel ezelőtt eltávolították ezt a tanítást. Napjainkban Nyugaton visszatért a reinkarnáció elképzelése, európai és amerikai felmérések szerint az emberek negyede és harmada között, főleg keresztények, hiszik, hogy már éltek korábban és, hogy fognak még élni. Néhányan közülük igencsak boldogtalanok az ötlettől, hogy egy örökkévalóságot kell

kivárniuk egy mennyei váróban. Ha egy vagy két generációval ezelőtt tesszük fel a reinkarnációról szóló kérdést, azok száma, akik hisznek az újraszületésben, elhanyagolható lett volna. Az ősi tanítások megmutatják, hogy az emberi lények hogyan fejlődtek lassanként a természet alsóbb birodalmain keresztül, az állati és a növényi birodalmakon keresztül és igen, még az ásványi birodalmon keresztül is. Ezek az emberi fejlődésről szóló tanítások ellentmondanak Darwin nézőpontjának. Valójában az emberi lények egy örökké tartó evolúciós felfedező utazáson vannak, remélhetőleg úgy, hogy minden étellel feljebb lépnek a fejlődésben. Azonban ez nem mindig van így. Ezért kell mindig új testben megszületnünk, új személyiséggel, különböző helyeken, különböző korszakokban. Így megtapasztalhatjuk az életet teljes nagyszerűségében és szenvedésében is.

Születhetünk gazdagnak vagy szegénynek, szürkének vagy befolyásosnak, férfiként vagy nőként, hogy ezáltal megfeleljünk az egyes megtestesülések igényeinek. Egy élet egyszerűen nem elég ahhoz, hogy ezt elérjük. Az emberek a hosszú játékot játsszák. Tehát ki vagy mi határozza meg, hogy mikor, hol és hogyan fogunk újraszületni? Ez rendkívül bonyolult és mélyen ezoterikus. Az egyszerű válasz arra, hogy ki dönti el: mi! Örökké fejlődő lényekként mi vagyunk a felelősek saját sorsunkért, senki más. A saját erőfeszítéseink révén emelkedünk fel vagy bukunk el. El tudom képzelni, hogy Isten emelkedettebb dolgokkal van elfoglalva, mintsem, hogy egyéni emberi életek miatt aggódjon. Az egyik fő kozmikus törvény, sőt talán a legfontosabb az összes közül a karma vagy ok és okozat törvénye. A törvények törvénye alakítja életünket. Minden, amit csinálunk, mondunk, érzünk, sőt még az is, amit gondolunk, lenyomatot hagy a belső világaikban. Semmi sem immunis erre a kitörölhetetlen törvényre. A karma törvényének célja az egyensúly és harmónia fenntartása az univerzumban. Nem azért van, hogy összeúzzon, büntessen vagy jutalmazzon, bár időnként úgy tűnik, mintha ez történné. Tulajdonképpen biztosítja számunkra, hogy végül is tanuljunk és hasznot húzzunk hibáinkból. Elkezdjük megbecsülni mindazt, amit most teszünk ebben az életben, mivel így hasznosan formálhatjuk a következő életünket, csakúgy, mint ahogy ez az élet is egy előző élet terméke. Ez azt jelenti, hogyha szeretnénk, átvehetjük az irányítást a jövőnk felett. Végül is, megvan a szabad akaratunk hozzá. Azonban mindennek van karmája, a szikláknak, az univerzumoknak, az állatoknak és a civilizációknak is. A karma azt jelenti, hogy valójában egyik lehetőség, krízis és meglepetés, amivel találkozunk az életben sem esetleges vagy

véletlenszerű, hanem okkal történik és, hogy egy korábbi ok és okozat eredményeként történik. Talán nem emlékszünk elmúlt életeinkre - a legtöbb ember nem képes rá – azonban mégis saját magunk írtuk a forgatókönyvet a jelenlegihez. Az emberi fejlődés e szakaszában csak nagyon finoman nyomozhatunk az élet rejtélyei után, a rejtett világokról és titkos dimenziókról egyelőre nagyon korlátozott a tudásunk. Azonban még mindig létfontosságú, hogy elkezdjük feltenni a nagy, létezéssel kapcsolatos kérdéseket. Ki vagyok? Honnan jöttem? Miért hagyom itt? Hova megyek?

A bolygón jelenleg uralkodó győzedelmes nézettel ellentétben a világ és a szélesebb Univerzum nem esetleges vagy véletlenszerű, vagy céltalan. Bárki is rajzolta fel a vázlatot, tudta, hogy mit csinál. Ez nem a véletlen terméke volt, hanem egy szándék. De kinek a szándéka? Istené, a nagy építőé, az univerzális tudaté, a mindenségé vagy valaki másé? Ahogy a fizikus Albert Einstein mondta: Isten nem kockajátékos. Akár elfogadjuk, akár nem, van egy nagy terv, a dolgoknak van egy evolúciós rendszere. Ennek a tervnek a részeként az emberi lények hosszú ciklusokon keresztül fejlődnek, hét fő fokozaton keresztül. Jelenleg az ötödik fokozat vagy ciklus felén vagyunk túl, tehát már jócskán előrehaladtunk. Fizikailag, mentálisan és érzelmileg már kevés hasonlóságot mutatunk elődeinkhez képest. Amikor az emberi lények teljesítik mind a hét fejlődési szakaszt a messzi jövőben majd, már teljesen mások leszünk, mint, amik most vagyunk. A jelen és e távoli horizont között még sok konfliktus és megrázkódtatás vár ránk, civilizációk, sőt kontinensek fognak felemelkedni és elbukni, új eszmék és emberi csoportok formálódnak majd. A kreativitás és a pusztítás egybefonódva léteznek majd ugyanabban a kettős spirálban, mert semmi nem marad nyugalomban még egy pillanatig sem. A ciklikus spirálok lassanként egyre inkább felemelkednek olyan birodalmakba, melyek túlvannak mindazon, amit most el tudunk képzelni.

Mert a terv tovább folytatódik.

Író, producer és előadó: Tim Wyatt

Saját könyve, az „Örökkévalóság ciklusai” alapján

Fordította: Szabó Lilla

ⁱ A cikk a Youtube-n található Secrets of Infinity c. Tim Wyatt előadás szövegének fordítása a szerző engedélyével